

A. A. MILNE | KARUPOEG PUHH | MAJA PUHHI SALU SERVAS

KARUPOEG PUHH

Inglise keelest tõlkinud Valter Rummel

Värsid tõlkinud Harald Rajamets

Illustreerinud E. H. Shepard
Inglise keelest tõlkinud Valter Rummel
Värsid tõlkinud Harald Rajamets

Originaali tiitel:
Alan Alexander Milne
Winnie-the-Pooh. The House at Pooh Corner

„Karupoeg Puhhi” originaali esmatrükk ilmus 1926,
„Maja Puhhi Salu servas” 1928.
Eestikeelne esmatrükk: Eesti Raamat 1968.

Raamatu on illustreerinud inglise kunstnik
Ernest Howard Shepard (1879–1976).

Käesoleva uuesti toimetatud eestikeelse tõlke aluseks on
2000. aastal „Täieliku Puhhi” nime all ilmunud redaktsioon,
kuid esimest korda eesti keeles ilmub raamat
E. H. Shepardi enda tehtud värviliste
illustratsioonidega.

Kujundanud Endla Toots

Copyright under the Berne Convention
Text by A. A. Milne © The Trustees of the Pooh Properties
Line illustrations © E. H. Shepard
Tõlge eesti keelde © Valter Rummel, Harald Rajamets
ja Tänapäev, 2014

ISBN 978-9949-27-593-9

Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

Abikaasale

*Tuleme käsikäes,
Christopher Robin ja mina,
toome sinule raamatu –
sa ütled, et üllatus?
Ütled, et sulle see meeldib?
Et seda just soovinud oled?
Sest ta on sinu oma,
sest armastame sind.*

Sissejuhatus

Kui sa oled juhtunud lugema üht teist raamatut Christopher Robinist, siis kindlasti mäletad, et Christopher Robinil oli kord luik (või oli asi hoopiski nii, et luigel oli Christopher Robin – ei ole mul enam meeles, kuidas see lugu õieti oli) ja et ta armastas seda luike Puhhiks kutsuda. Aga aasta läks aasta järel ja kui tuli aeg hüvasti jätta, me võtsime selle nime lihtsalt kaasa, sest arvasime, et ega seda luigel enam vaja ei lähe. Ja kui siis meie kaisukaru ükskord teatas, et tema tahaks endale kah mõnd põnevat nime, mis oleks kohe päriselt tema oma, siis kuulutas Christopher Robin ilma pikemalt mõtlemata, et nüüdsest on tema nimi Winnie Puhh. Ja Winnie Puhhiks ta saigi. Sooh, nüüd sai see Puhhi-osa ära seletatud ja jääb vaid üle veel sellest rääkida, kust tuli nime teine pool.

Võimatu on pikemat aega Londonis viibida, ilma et ei käidaks ära loomaaias. On neid, kes loomaaeda minnes alustavad päris algusest – sealt, kus on silt SISSEPÄÄS – ja tormavad tulistjalu ühe puuri juurest teise juurde, kuni viimaks jõuavad sinnapaika, kus ootamas silt VÄLJAPÄÄS; kuid leidub ka niisuguseid armastusväärseid huvilisi, kes tõttavad otsejoones selle looma juurde, kellest nad kõige enam peavad ja kelle juurde nad võivad kas või tunniks-paariks jääda. Nii on lugu ka Christopher Robiniga – niipea kui ta loomaaeda jõuab, lippab ta kohe jääkarude puuri juurde ja sosistab seal valvurile (kolmandale valvurile

vasakult) midagi kõrva, ja lukud tehakse lahti ning me rändame piki pimedaid koridore ja ronime mööda järske treppe, kuni viimaks jõuame ühe erilise puuri juurde. Ja puuri uks tehakse lahti ning välja tatsab midagi pruuni ja karvast, ja õnneliku karjatusega „Oi, Karu!” tormab Christopher Robin tema kaissu. Vaat selle karu nimi ongi Winnie, millest näete, kui hästi üks nimi võib ühele karule sobida. Aga naljakas lugu on see, et me ei mäleta enam, kas see Winnie sai oma nime Puhhilt või Puhh Winnielt. Kunagi me teadsime seda, aga näh, nüüd on see meil meelest läinud.

Olin oma kirjatööga just sinnamaani jõudnud, kui Notsu mu juurde tippas ja oma piiksuva häälega päris: „Aga *mina*? Kas minust ei tulegi juttu?” – „Kulla Notsu,” ütlesin mina, „terve raamat on ju sinust.” – „Ja teadagi, et Puhhist,” piiksus tema. Sa muidugi mõistad, milles on asi. Notsu on lihtsalt kade, sest ta arvab, et terve see Suur Sissejuhatus on puha Puhhist. Aga mis teha, Puhh ju on niisugune tähtis sell ja sinna pole midagi parata. Teisest küljest on Notsu jällegi mõnes niisuguses paigas tähtis asjamees, kus Puhhil pole midagi peale hakata. Ei saa ju teda näiteks kooli kaasa võtta, ilma et keegi seda märkaks, aga Notsu seevastu on nii tilluke, et võib kas või tasku lipsata, ja kangesti lohutav on teda seal taskus tunda, kui sa pole päris kindel, kas kaks korda seitse on ikka kaksteist või hoopiski kakskümmend kaks. Mõnikord armastab see meie Notsu taskust välja lipsata ja oma nina tindipotti pista. Sel kombel on ta saanud hoopis parema koolihariduse kui Puhh, aga Puhhil pole sest sooja ega külma. Mõnel lihtsalt on seda arukest, teisel jällegi pole, ja ongi kõik, leiab tema.

Kuid nüüd pärivad juba kõik teisedki: „Aga *meie*? Kas meist ei tulegi juttu?” Nii et on vist aeg lõpetada Sissejuhatusega ja asuda raamatu enda kallale.

A. A. M.

ESIMENE PEATÜKK

*Kus me õpime tundma Winnie Puhhi ja mõnda mesilinnukest
ja millega algavad meie lood*

Siin ta nüüd ongi, see meie kaisukaru. Nagu näete, tuleb teine parajasti Christopher Robini järel trepist alla, kukal põntsumas põnt-põnt-põnt vastu trepiastmeid. Niipalju kui Puhh mäletab, on see ainuke viis, kuidas alla saada. Tõsi küll, mõnikord tundub talle, et peaks nagu ikka veel mõni teinegi võimalus olema, kui vaid hetkekski saaks selle igavese põntsutamise jätta ja asja üle aru pidada. Aga kui siis jällegi mõtlema hakata, kaovad kõik need teised võimalused kus seda ja teist. Noh, olgu selle asjaga kuidas on, praegu igatahes on ta juba alla jõudnud ja valmis end teile esitlema. Niisiis, saagem tuttavaks: Winnie Puhh.

„Oo, aga mina mõtlesin, et see karujõmpsas on hoopiski poiss,“ imestasin mina, kui seda nime esimest korda kuulsin.

„Mina mõtlesin sedasama,“ vastas Christopher Robin.

„Aga Winnie on ju tüdruku nimi. Miks sa teda siis nii kutsud?“

„Ega ma ei kutsugi.“

„Aga ise sa ju alles ütlesid, et ...“

„Tema nimi on Winnie Puhh, mitte lihtsalt Winnie.“

„Oo, või nii on lood. Siis muidugi,“ olin ma selle seletusega kohe päri. Ja ma loodan, et oled sinagi, sest ega meil selle asja kohta teist seletust ju ei ole.

Mõnikord, kui see meie Winnie Puhh alla tuleb, armastab ta midagi mängida, teinekord jällegi meeldib talle niisama kamina ees uneleda ja mõnd juttu kuulata. Täna õhtul aga ...

„Kuidas oleks ühe jutuga?” küsis Christopher Robin.

„Mis laadi jutuga?” tahtsin mina teada.

„Kas sa oleksid nii pai ja jutustaksid Puhhile midagi?”

„Seda ju võiks,” vastasin mina. „Ei tea ainult, mis sorti lugusid ta armastab?”

„Niisuguseid, kus on juttu temast endast. Sest tema on ju *sedasorti* Karu.”

„Ah et sedasorti Karu on ta. Vaata aga vaata.”

„Jah, kas sa oleksid nüüd nii hea ja ...”

„Noh, eks me proovi,” ütlesin mina seepeale.

Ja nii ma siis proovisingi.

